

Værgeraadene blev mere populære, mere afholdte i den Del af Befolkningen, som væsentlig kommer i Berøring med dem. Naar man gennemgaar Statistikker over de Børn, som har været anbragte paa Værgeraadshjemmene siden 1906, ser man, at langt den største Del er Børn fra Arbejderhjem og Børn af ugifte Kvinder, skilte Kvinder og Enker, hvilke sandsynligvis ogsaa hører til den arbejdende Del af Befolkningen. Jeg kan vist derfor ganske roligt sige, at de to Trediedele af de Børn, som har været anbragte paa Værgeraadshjem, kommer fra vor Arbejderstand. Derfor er det saa meget mere ønskeligt, at netop den Del af vor Befolkning kunde staa med Sympati og Tillid overfor Værgeraadsarbejdet, derfor mener jeg, at vi skal prøve alt, hvad prøves kan, for at bringe netop den Del af Befolkningen i den nærmeste Kontakt med Værgeraadene. Paa den anden Side kan jeg ikke undlade at udtale min Tvivl, om det — jeg kan tage et praktisk Eksempel — naar Forældremyndigheden bliver taget fra et Par Folk, fordi de ikke forstaar at opdrage deres Børn, vil være lettere for disse Forældre at blive berøvet Forældremyndigheden af en tilfældig Mand, som bor i Gaden, og som er folkevalgt, end at blive den berøvet af et Menneske, der er født til at sidde i Værgeraadet. Derom har jeg mine Tvivl, jeg tror, at det i alle Tilfælde vil vække Uvillie der, hvor det rammer; det kan jo aldrig være rart for nogen at blive berøvet sin Forældremyndighed. Flertallet har i Betænkningen udtalt, at den fornødne Interesse for Børn er den eneste nødvendige Sagkundskab. Herved vil jeg dog sætte et Spørgsmaalstegn. Jeg maa rigtignok sige, at der er baade Interesse med Forstand og Interesse med Uforstand. Jeg kender mange Mennesker, der kan siges at have den største Interesse for disse ulykkeligt stillede Børn, men ikke har fjerneste Begreb om, hvordan man i Virkeligheden skal gavne dem ret. Derfor finder jeg, at man absolut ikke maa gaa til saadanne Foranstaltninger, der udelukker Sagkundskaben fra at komme til Sæde i disse Raad.

Nu maa man i høj Grad ønske, at det Grundlag, man bygger videre paa, bliver fast og godt. Vi maa nemlig gøre os klart, at vi i dette Lovforslag bygger videre paa en lagt Grund, bygger en Etage til, f. Eks. igennem Overinspektionen, og i det hele taget udvider Værgeraadets Arbejde paa mange forskellige Omraader, saa at, hvis Grunden ikke er, som den skal

være, er det meget risikabelt at bygge videre. Det har glædet mig meget, at Alderen, i hvilken de unge maa være under Opdragelse, er hævet fra 18 til 21 Aar, thi det har absolut været en stor Mangel ved den gamle Lov, at man, saa snart de unge fyldte 18 Aar, skulde slippe dem ud. Der er vel ikke noget Tidspunkt for et ungt Menneske, som er mere kritisk end netop 18 Aars Alderen. Efter de 3 Aars Opdragelse paa et Opdragelseshjem kan det virke ganske overvældende pludselig at komme ud i 18 Aars Alderen, ung og frejdig og med Mod paa Livet, og saa staa og have Lov til at gøre, hvad man vil, og vi har set mange, mange Eksempler paa, at det overordentlig dygtige og gode Arbejde, der var gjort med de unge, glippede, fordi de for tidligt kom til at staa paa egne Ben.

Jeg glæder mig ogsaa over, at man i Lovforslaget har Syn for, at der trænges til at gøres noget mere overfor de mange aandssvage, som jævnlig kommer ind paa vore Opdragelseshjem. Det har tidt været en umaadelig Plage for alle, som har staaet i dette praktiske Arbejde og har skullet opdrage saadanne unge Mennesker, som ikke har kunnet siges at være sindssyge, men som dog alligevel slet ikke kunde følge med de andre unge, og ikke nok med det, som har virket i høj Grad forstyrrende og nedbrydende paa Arbejdet med de andre, stadig at høre fra Overværgeraadet: Der er ingen Plads paa Aandssvageanstalterne, I maa beholde hende eller ham lidt endnu. Jeg har set Eksempler paa, hvorledes enkelte kan virke ganske forstyrrende paa en hel Klasse. Jeg husker tydelig, hvorledes jeg selv en Gang havde en saadan ung Pige til Opdragelse; hun virkede overordentlig forstyrrende paa hele vort Arbejde, men vi maatte beholde hende i halvandet Aar, inden man kunde skaffe Plads til hende paa en Aandssvageanstalt.

Endvidere glæder jeg mig over den næste Paragraf, der siger, at Værgeraadene skal virke støttende, saaledes at Forældrene ikke kommer til at indvirke forstyrrende paa Særforsoegen. Det er nemlig det mærkelige, at har man endelig en Gang faaet et Barn anbragt et saadant Sted, vil de fleste Forældre gøre alt, hvad de kan, for saa snart som muligt at faa vedkommende taget ud; de fleste Forældre har en underlig forblindet Opfattelse af deres Børns Tilstand og kan slet ikke se, at de trænger til at være paa et saadant Sted. Den samme unge Pige, som jeg fik anbragt hos Dr. Keller, ud-